

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

In het evangelie van vandaag
lopen eigenlijk twee verhalen
door elkaar heen.

Het begint met het verhaal van een vader
met een doodzieke dochter.

Deze dochter is zelfs zo ziek
dat zij elk ogenblik kan sterven.

En dan te bedenken dat zij nog maar twaalf jaar oud is!

En zo komt deze arme vader, Jäirus,
in uiterste wanhoop bij Jezus.

Deze vader Jäirus is het hoofd van de synagoge.

Nou, normaal gesproken hebben
deze mensen van de synagoge
alleen maar kritiek op Jezus.

Maar nu is de nood blijkbaar zo hoog gestegen,
dat deze vader Jäirus al zijn kritiek laat varen
en voor Jezus op zijn knieën valt
en Hem smeekt om met hem mee te gaan
naar zijn doodzieke dochter.

En nu zou je misschien verwachten
dat Jezus met de hoogste spoed
naar het huis van deze vader Jäirus zou gaan.

Er is immers geen seconde te verliezen.

Ik zou bijna zeggen:

als een ziekenwagen met luide sirene!

Maar bij Jezus is er nooit paniek.

Alleen maar geloof en vertrouwen.

Geen haast dus!

Maar nu gebeurt er toch wel iets spannends: oponthoud.

Het begin van het tweede verhaal.

Een vrouw, die al twaalf jaar aan bloedvloeïing leed,
ziet kans om de mantel van Jezus aan te raken,
zonder dat iemand het ziet.

Wie was deze vrouw?

Deze arme vrouw had een ziekte
waar je niet zo mee te koop loopt.

Bloedvloeïing.

Twaalf jaar lang was deze vrouw al
bij allerlei artsen geweest.

Het had haar handen vol met geld gekost.

En het had allemaal niets geholpen.

En zo, ten einde raad, ziet ze nu de kans
om de mantel van Jezus aan te raken.

Wat een geloof.

Wat een vertrouwen.

En als Jezus dan merkt
dat iemand Hem heeft aangeraakt,
keert Jezus zich om en vraagt:
"Wie heeft Mij aangeraakt?"

Nou, de leerlingen van Jezus vinden dit maar
een rare vraag.

'Heer, iedereen hier botst tegen u aan,
er zijn zo veel mensen hier om ons heen,
en nu vraagt U ineens:

Wie heeft Mij aangeraakt?'

Maar voor Jezus was dit anders.

Iemand was niet zo maar tegen Hem aangebotst.

Maar iemand had Hem echt 'aangeraakt'.

In geloof en vertrouwen.

Jezus had dat gevoeld.

Want Hij voelde hoe ineens genezende kracht
van Hem was uitgegaan.

Wat bijzonder, hè.

Ik hoop als wij zo te communie gaan,
dat we ook niet gewoon maar tegen Jezus aanbotsen,
maar dat we Hem echt zullen aanraken.

Nou, als de vrouw hoort dat Jezus vraagt:
"Wie heeft Mij aangeraakt?",
zet ze zich toch maar over haar angst heen.
Ze voelt dat ze is genezen.
En nu vertelt ze haar hele verhaal, de waarheid, aan Jezus.
En dan zegt Jezus zo mooi tegen haar:
"Dochter, uw geloof heeft u genezen.
Ga in vrede en wees van uw kwaal verlost."
Wat een ontroerend verhaal.
Jezus neemt de tijd voor deze vrouw.

Maar hoe gaat het nu met onze vader Jäirus?
Is dit oponthoud niet te veel voor hem geweest?
Jezus is dan wel heel ontspannen en kent geen paniek.
Maar voor hem telt natuurlijk wel iedere seconde!

En tot overmaat van ramp
gebeurt er dan ook nog het volgende
Iemand uit de synagoge komt naar Jäirus toe,
met de boodschap:
'Je bent te laat.
Je dochter is gestorven.
Je hoeft je nou niet meer te haasten.
Laat Jezus nu maar met rust.'

En nu vind ik het zo ontroerend:
Jezus vangt de woorden van deze boodschapper op.
Maar Jezus laat nu deze arme vader Jäirus niet vallen.
Integendeel, Jezus houdt hem stevig vast en zegt:
En nu zeg ik het maar even met mijn eigen woorden:
Laat je niet uit het veld slaan.
'Weest niet bang, maar blijf geloven.'
En zo loopt Jezus rustig verder
met deze vader Jäirus naar zijn huis.

Maar als ze eenmaal bij het huisje zijn
is er nog een obstakel.
Want als Jezus nu aan de mensen daar uitlegt
dat het meisje niet gestorven is
maar slaapt,
dan lachen ze Hem uit.
Zo reageren wij mensen ook vaak.
Als we iets niet kunnen geloven,
gaan we maar een beetje lachen!
En daarom stuurt Jezus al deze mensen weg.

En nu gaat Jezus uiteindelijk
alleen maar met vader en moeder
en drie van zijn leerlingen
naar binnen.
Dan pakt Hij het meisje bij haar arm en zegt:
Talita Koemi:
Meisje sta op.
En dan staat er zo mooi:
Onmiddellijk stond het meisje op
en liep rond,
want het was twaalf jaar.

Ik denk dat deze vader Jäirus toch ook wel even
moest bijkomen van alle spanningen en emoties.
Maar de twaalfjarige dochter huppelt al weer vrolijk rond!

Wat kunnen we hier van leren?
Wel, ik denk twee dingen.
Allereerst: bij Jezus is er nooit paniek.
Er is alleen maar geloof en vertrouwen.
En ten tweede:
Jezus moet vaak op ons wachten
om iets te kunnen doen.
Wij denken wel eens
dat wij op God moeten wachten.
Dat God niets doet.

En dat wij God moeten bidden en smeken
om iets te doen.

Maar veel vaker is het precies andersom:

Moet God op ons wachten.

Omdat wij eerst nog van alles zelf willen proberen.

En pas dan, als we op het einde van ons Latijn zijn,
pas dan gaan wij naar Jezus toe.

De vrouw met bloedvloeïing had eerst twaalf jaar lang
allerlei artsen bezocht.

En toen pas kwam zij op het punt
om naar Jezus te gaan.

En vader Jairus kwam eigenlijk ook pas
op het aller, allerlaatste moment.

Kortom, ik denk dat Jezus veel vaker
op ons moet wachten,

dan dat wij op Hem moeten wachten.

Maar als wij dan ook eenmaal de stap zetten
om naar Hem toe te gaan,

dan blijkt dat Hij wel degelijk

alle tijd voor ons heeft en alle aandacht.

Amen.